

derom. Jeg vil indrømme, at Ordet Støj findes ikke i alle Paragrafer. Det findes i § 1 og ogsaa i § 4, hvor det hedder, at „til den i § 1 angivne Tid maa der ikke paa noget offentligt Bævertningssted holdes Drickelag eller andre støjende Sammentømster“, hvilket netop vil sige, at Folk have Lov til at drikke som Svampe paa alle Bævertningssteder, drikke sig pærefulde, om de vilde, og holde andre Drickelag, naar de blot ingen Støj gøre. Det synes at tyde paa, at der er noget i, hvad jeg paastaar, at det er Freden, det, at det gaar stille til, som det kommer an paa, og det er det, der al Tid forlanges af en Statskirke, at der overhovedet respekteres en vis Stilhed paa Statskirkens Helligdage. Hvad Folk mene i deres Hjertes, er mindre vigtigt for Statskirken, men at der iagttages en vis Respekt i det høre, det anses for meget vigtigt. Det er ogsaa det, der vil finde Sted efter dette Tillæg, hvis det udkommer i denne Form, idet man her har faaet slaaet fast, at Butikkerne skulle være lukkede paa Søn- og Helligdage fra Kl. 9 hele Dagen, ikke som hidtil blot til Kl. 4. Derimod have Folk Lov til inden for Butikkerne at foretage hvilket som helst Arbejde; et Forslag, der i Landstinget var stillet derimod, gik ikke igennem. End ikke det lille Fremstridt er gjort, at man kan forbyde, at der arbejdes inden for Butikkerne. Meningen er, at naar denne Lov udkommer, vil der for en Del næringsdrivende i Kjøbenhavn indtræde den Forstel, at de maa lukke deres Butikker overfor Kunderne hele Dagen fra Kl. 9, men de kunne tvinge deres Svende og Dreng og hele deres Personale til at blive hjemme om Søndagen og arbejde. Det er et lille Fremstridt, men fra et statskirkeeligt pietistisk Standpunkt er det ikke noget lille Fremstridt, thi det er derved hyderligere slaaet fast, at den offentlige Fred i vor Folketirke er Stilhed; om alle Menneker end ikke have den mindste indre Følelse af Helligdagens Betydning, gør det intet, naar blot den høre Anstand respekteres. Naar Ministeren siger: det er ikke en Lov om Arbejdernes Frihed, det har jeg ikke arbejdet for, men jeg har arbejdet for at udvide den nu bestaaende Helligdagsorden, saa forstaar jeg den ærede Minister. Ogsaa forstaar jeg, at et gejstligt Medlem i Landstinget kunde sige, at disse Ting kunde ikke komme med paa en Helligdagslov. Men saa er det en hyderligere Anledning for Folketinget til atter at overveje, om det vil være med til at udvide den bestaaende Helligdagslov. Hidtil har jeg aldrig i Folketinget hørt noget eneste Medlem staa op og sige, at der er Trang dertil, men

man har sagt, at der var Trang til at stasse Arbejderne her i Landet Frihed om Søndagen eller en hvilken som helst anden Dag, og derfor var der saa overordentlig god Mening i det Forslag, der blev stillet i Landstinget, at kunde man ikke stasse Arbejderne Frihed paa Søn- og Helligdage, saa maatte det ske paa en anden Dag. Ganste vist i en Helligdagslov, hvor det alene gælder om det høre, kan det ikke komme op, men alene i et Forslag, der angaar Arbejdernes Frihed. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at efter de Udtalelser, her ere komne, maa Flextallet her kunne blive enigt om, at vi skulle have dette Forslag i Udvalg for igen at komme til at se derpaa og for at gøre det noget forstelligt fra den gældende Lov, hvis Udvidelse der ingen Trang er til. Ingen her vil nove at anbefale, fordi den religiøse Retning her gaar til den Side, at det er de indre Følelser det kommer an paa, og ikke den høre Stal. Er Folketinget ikke kommet til nu at ville lovgive paa den Maade, at det her til Lands vil stasse en engelsk Søndag, som det hedder, saa maa man ganske sikkert begynde at tage Steen i en anden Haand. Det har jeg tidligere udtalt her i Tinget, og jeg har ikke paa nogen Maade forandret min Stilling overfor dette Forslag. Jeg hørte den ærede Minister anbefale Folketinget, at de Herrer ikke skulde bryde sig om deres tidligere Afstemning. Jeg vil lægge dette sammen med den nuværende politiske Situation — og det staar jo ogsaa i Forbindelse med tidligere Afstemninger — at jeg hører den ærede Minister sige til dette Ting, at de Herrer ikke skulde bryde sig om deres tidligere Afstemninger; det var noget, man maatte komme bort fra at staa paa dette gamle Standpunkt. Ja i den ærede Ministers Mund undrer det mig ikke at høre det, og hvis Folketinget vil lytte til den ærede Ministers Røst og antage ham som Fører i de Sager, som vi skulle behandle her til Lands, er det rimeligt, at Ministeren giver dem Parolen og siger til dem: Opgiv det gamle Standpunkt og gaa med til, hvad Ministeriet foreslaar. Det forstaar jeg saa godt, og hvorfor skulde det ikke ske paa denne lille Sag, da der dog ogsaa er andre større Sager, hvor det vil blive Tilfældet? Hvorfor saa ikke angaaende Valgdagen, som den ærede Minister modsætter sig at staa ind paa dette Forslag? Jeg kunde gaa med til Grundlovsdagen, siger den ærede Minister, men det vilde dog være at opgive Lovret at gaa med til Valgdagen! Det er højt mærkeligt, dette uhyre Spring fra Grundlovsdagen til Valgdagen! Det skulde være at opgive Lovret